

[**Guðrun Björner.**]

ning, jeg tænker. Heller ikke den har fremmet Retsbevidstheden. Dette høje Ting har f. Eks. i den gode Hensigt at fremme Boligbyggeriet forbudt Sommerhusbyggeriet, og den paagældende Lov virker nu saadan, at der rejses offentlig Anklage mod en Mand, fordi han river sit Sommerhus ned, flytter det og bygger det op et andet Sted uden at anvende en Smule nyt Materiale. Der rejses virkelig offentlig Anklage mod ham, og han bliver dømt for denne Forseelse. Nu er der nogle der smiler, og andre der raser — det er jo ligesom man har Sind til —, men det er ikke noget, som opbygger Retsbevidstheden i vort Folk.

Det er ikke Justitsministerens Skyld, og det er maaske ikke vor Skyld, men vi er fælles om at maatte tage Ansvaret for den Slags Ting. Jeg vil mene, at det ikke alene er Forældre og Pædagoger, der virker og skal virke først og fremmest ved deres Eksempel. Ogsaa Lovgivningsmagten maa virke ved sit Eksempel, og jeg vil derfor henstille til de ærede Medlemmer i dette Ting, at man i højere Grad, end det hidtil er sket ved Behandlingen af Lovforslag, lægger Vægt paa ikke alene den økonomiske Side af Sagen, men ogsaa paa de moralske Virkninger i Befolkningen. Det vil jeg mene, man bør tænke paa, ogsaa naar man laver Love om Restriktioner og paa anden Maade indskrænker Folkets Frihed til at handle. Det frister i alt for høj Grad til Lovovertrædelse, naar den Handel, som burde foregaa frit og uhemmet, gøres til Sortbørshandel. Lad os i saa lille Omfang som muligt indskrænke Folks Frihed, saaledes at der bliver Mulighed for at efterleve de Love, vi giver herinde.

Alfred Jensen: I den Samling, der nu gaar mod sin Afslutning, har Kommunisterne Gang paa Gang været fremme til Drøftelse. Jeg har konstateret, at der ogsaa ved denne tredie Behandling af Tillægsbevillingsloven fra saa at sige alle Taleres Side har været drøftet Problemer omkring Kommunisterne og omkring Kommunismen. Det er saare naturligt, fordi Kommunismen jo er Tidens største Problem, man kommer ikke uden om den, det samme gælder i Dag som for hundrede Aar siden, da Marx og Engels skrev i Det kommunistiske Manifest, at Kommunismen allerede var en Magt — naturligvis i Kraft af den Tilslutning, den havde ude i Folket.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft gav i Gaar Udtryk for, at hvis Folket fik det, som han kaldte Sandheden, at vide, vilde Folket vende sig bort fra de kommu-

nistiske Partier. Denne Betragtning er aldeles ikke rigtig. Kommunisterne har redegjort for deres Politik baade i Skrift og Tale, og hvad det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kan mene, der mangler, har andre saa sandelig sørget for at bringe til Folkets Kundskab.

Har det ærede Medlem glemt, hvordan det sidste Valg forløb i Italien? Her manglede det ikke paa noget i Retning af det, det ærede Medlem opfatter som Sandheden om Kommunisterne og om Kommunismen — ja, jeg maa maaske hellere, da Kommunisterne jo gik til Valg i Folkefronten, sige: om Folkefronten og dens Muligheder. Statsminister de Gasperi forkyndte i Henhold til Bladreferater, som ikke er blevet dementeret, at et Flertal for Folkefronten vilde betyde Borgerkrig. Det var ikke Kommunisterne, det var ikke Togliatti, der sagde, at et Flertal for Folkefronten vilde betyde Borgerkrig. Han sagde heller ikke, at hvis de ikke fik Flertal, blev der Borgerkrig. Nej, det var Føreren for Det kristelig-socialt Parti, der bebudede Borgerkrig, hvis Folkefronten fik Flertal. Dertil kom adskillige andre Forudsigelser om, hvad en Valgsejr for Folkefronten vilde betyde. Sult, Nød og Elenighed var det Skræmmebillede, som blev hængt op, men selv det antog man fra Modstandernes Side ikke for at være tilstrækkeligt til at faa Folket til at vende sig fra Folkefronten. Derfor tog man selve Vorherre til Hjælp. Stalin sidder ikke i Stemmerummet, men det gør Vorherre. Det var et af de stærkeste Argumenter i Valgkampen mod Folkefronten. De formastelige, som vilde stemme for Folkefronten, blev gjort klar paa, at hvis de stemte paa Togliatti og hans Politik, vilde de ikke kunne slippe med et kortvarigt Ophold i Skærsilden — nej, saa vilde de havne direkte i Helvede.

Mon det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kan ønske sig mere i Retning af en Ud-maling af Kommunisternes Politik i mørke og uhyggelige Farver? Jeg tror det ikke. Og alligevel fik Folkefronten i Italien 8 Mill. Stemmer eller mere end 30 pCt. Selv om Valgkampen i andre Lande ikke altid har været ført med samme Voldsomhed, har Tendensen dog været akkurat den samme som i Italien, og alligevel mønstrer de kommunistiske Partier rundt omkring i de Lande, hvori den af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ønskede Sandhed er fremført, betragtelige Stemmetal. I Frankrig har det kommunistiske Parti ligeledes en Trediedel af Befolkningen bag sig og staar som det største Parti. Hvordan gaar det nu til, at Folket efter det ærede Medlems Me-